

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/302/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112240537
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1112240537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členiek senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Pospíšilovej Degmovej v právnej veci navrhovateľky: G. D., bytom A. X, M.-O., zast. Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom, Bottova 34, Nitra, proti odporcovi: Komunálna poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, IČO: 31 595 545, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava o zaplatenie 637,85 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16. marca 2015 č.k. 4C 74/2013-125 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcu v trovách jej právneho zastúpenia vo výške 59,87 eur, k rukám jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke 637,85 eur spolu s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 637,85 eur od 30.07.2011 do zaplatenia, a náhradu trov konania vo výške 581,70 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Z dokazovania, ktoré vykonal obsahom poistného spisu odporcu, výsluchom svedkov Š. D. a H. L., a listinnými dôkazmi, založenými v súdnom spise, zistil, že H. L. ako vodička motorového vozidla Š. O., Y.: M., ktorého držiteľkou a poistenou je K. L., a Š. D. ako vodič motorového vozidla R., S., Y.: M., ktorého držiteľkou je navrhovateľka, spísali hlásenie o spôsobenej škode zo dňa 24.06.2011, v ktorom uviedli, že z vozidla Š. O. odfrkli skalky na čelné sklo vozidla R.. Z poistného spisu odporcu ustálil, že K. L. ako poistená mala s odporcom ako poisťovateľom uzatvorenú poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX pre poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Y.: M.. Navrhovateľka doručila dňa 30.06.2011 odporcovi podanie, ktorým si uplatnila nárok na náhradu škody s uvedením, že z pred jej vozidlom jazdiaceho vozidla vyfrkli skalky, ktoré poškodili čelné sklo na jej vozidle. Skonštatoval, že spoločnosťou SLOVEXPERTA, s.r.o., bola dňa 27.06.2011 vykonaná obhliadka poškodeného motorového vozidla, a že zo zápisnice z nej vyplýva poškodenie čelného skla motorového vozidla navrhovateľky. Za opravu vozidla (XXXXAGSMVXT R. S., XXXXASMRT R. S., lepiaca sada, práca) bola navrhovateľke dodávateľom Capricom, s.r.o., faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 30.06.2011 vyfakturovaná suma 637,85 eur, ktorú podľa príjmového pokladničného dokladu spol. Capricom, s.r.o. uhradila dňa 29.07.2011. Odporca navrhovateľke listom zo dňa 14.07.2011 oznámil, že uplatnený nárok považuje za nepreukázaný, a z toho dôvodu ho vybavuje bez poskytnutia poistného plnenia. Navrhovateľka listom zo dňa 08.08.2011 odporcovi oznámila, že s jeho postupom nesúhlasí, na čo odporca v liste zo dňa 23.08.2011 zotrval na svojom stanovisku. Navrhovateľka opätovne žiadala

odporcu písomne dňa 13.09.2011 o zaplatenie 637,85 eur. Odporca navrhovateľke požadovanú sumu neuhradil, preto podala žalobu na súd, v ktorej sa od neho domáhala zaplatenia 637,85 eur spolu s 9,5 % úrokom z omeškania ročne od 15.07.2011 do zaplatenia, s čím odporca v konaní pred súdom nesúhlasil, a vyjadril názor, že ani súhlasné vyhlásenie škodcu a poškodeného o podmienkach vzniku škodovej udalosti nepreukazuje, že škoda vznikla v dôsledku prevádzky motorového vozidla poisteného, keďže vodič motorového vozidla takúto vedomosť nemôže objektívne mať. Odporca tiež namietal, že vymrštenie kameňa, ležiaceho na vozovke, spod kolesa iného motorového vozidla predstavuje skutočnosť, ktorá je vyvolaná osobitnou povahou prevádzky, nie je však okolnosťou, ktorá má pôvod v prevádzke, a preto prichádza do úvahy liberácia.

Posúdiac vec právne podľa ust. § 4 ods. 1, 2 a 4 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a § 427 ods. 1 a 2, § 428, a § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák. dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je dôvodný. Skonštatoval, že navrhovateľka si ako poškodená uplatnila nárok na náhradu škody z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla voči odporcovi ako poistiteľovi vozidla, ktoré malo spôsobiť škodu v zmysle ust. § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. Uviedol, že v konaní bola spornou otázka existencie zodpovednosti poisteného za škodu (z hľadiska preukázania škody), ako aj otázka charakteru samotnej škodovej udalosti, teda či ide v posudzovanej veci o okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke. Dospel najskôr k záveru, že vymrštenie kamienka resp. kamienkov spod kolies motorového vozidla je okolnosťou, ktorá má pôvod v prevádzke, pretože samotné odskočenie kamienkov spod kolies vozidla bolo spôsobené rotáciou kolies vozidla, pričom predmetná rotácia je sprievodným javom pohybu motorového vozidla. Vyhodnotil, že bez rotácie kolies vozidla by nedošlo k "spojeniu" kamienkov a kolies vozidla a k následnému vymršteniu kamienkov, a z toho dôvodu sa jedná o okolnosť majúcu povahu v prevádzke motorového vozidla. Z tohto záveru potom vyvodil, že prevádzkovateľ sa nemôže svojej zodpovednosti zbaviť podľa ust. § 428 Obč. zák.. Následne pristúpil k hodnoteniu, či navrhovateľka svoj nárok pri uplatnení preukázala v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z.. Poukázal na to, že v konaní vypočul svedka Š. D., ktorý bol vodičom poškodeného vozidla v čase škodovej udalosti, a H. L., ktorá bola vodičkou vozidla, ktoré malo spôsobiť škodu. Na základe vykonaného dokazovania vyhodnotil, že v konaní bol preukázaný vznik škody v priamej príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla Š. O., keď z výpovedí svedkov vyplynul jednoznačný a rovnaký čas a miesto škodovej udalosti. Hoci svedok H.A. L. vo svojej výpovedi uviedla, že v čase nehody boli na vozovke aj iné vozidlá, jednoznačne potvrdila, že vozidlo, ktoré riadila, išlo priamo pred vozidlom navrhovateľky, čo vylučuje možný vplyv iných vozidiel na vznik škody. Poukázal i na to, že svedkyňa uviedla, že po zastavení vozidla pozorovala škody na čelnom skle za ňou idúceho vozidla. Dospel potom k záveru, že zo strany navrhovateľky bol nárok riadne preukázaný tak, ako to vyžaduje ust. § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z., a preto zaviazal odporcu na zaplatenie žalovanej sumy, ktorú v konaní vôbec nerozporoval, ako aj úroku z omeškania z dlžnej sumy od 30.07.2011 do zaplatenia, keďže v danom prípade bolo poistné plnenie splatné v súlade s ust. § 797 ods. 3 Obč. zák. do pätnástich dní, len čo poistiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť, teda do 29.07.2011. Z tohto dôvodu potom odporcu zaviazal na zaplatenie úroku vo výške 9,5 % z dlžnej sumy od 30.07.2011 do zaplatenia v súlade s ust. § 3 nar. vl. č. 87/1997 Z.z., a vo zvyšnej časti požadovaného úroku z omeškania nárok navrhovateľky zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p., a keďže navrhovateľka mala neúspech len v pomerne nepatrnej časti, priznal jej ich plnú náhradu, spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku za návrh vo výške 38 eur a v trovách jej právneho zastúpenia vo výške 543,70 eur. Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vychádzal z hodnoty sporu 637,85 eur, a stanovil ju na 41,50 eur. Náhradu trov právneho zastúpenia priznal za päť úkonov právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia (§ 14 ods. 1 písm. a) cit. vyhl.), návrh na začatie konania, písomné podanie vo veci zo dňa 27.05.2013 (oba úkony podľa § 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhl.), 2 x zastúpenie na pojednávaní dňa 19.12.2013 a 16.03.2015 (§ 14 ods. 1 písm. c) cit. vyhl.), s režijným paušálom 2 x 7,63 eur, 2x 7,81 eur a 1 x 8,39 eur (§ 16 ods. 3 cit. vyhl.), s náhradou cestovného vo výške 98,35 eur (19.12.2013, cena benzínu 1,372 eur/l, 200 km, priem. spotreba 4,9 l/100 km, základná náhrada 0,183 eur, 16.03.2015, cena benzínu 1,194 eur/l, 200 km, priem. spotreba 4,9l/100 km, základná náhrada 0,183 eur), s náhradou za stratu času vo výške 107,96 eur (19.12.2013 za 4 začaté polhodiny x 13,01 eur, a 16.03.2015 za 4 začaté polhodiny x 13,98 eur podľa § 17 cit. vyhl.), a s 20 % DPH.

Proti tomuto rozsudku, a to proti vyhovujúcej časti a rozhodnutiu o trovách konania, podal odporca včas odvolanie, a žiadal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach zmeniť, návrh navrhovateľky zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa považoval za nesprávne, a v nadväznosti na ne považoval za nesprávne aj právne posúdenie veci. S poukazom na ust. § 15 zák. č. 381/2001 Z.z. a § 427 Obč. zák. zdôraznil, že poškodený je pri uplatnení svojho nároku na náhradu škody proti poisťiteľovi povinný svoj nárok preukázať. Mal za to, že na preukázanie uplatneného nároku nie je postačujúce tvrdenie navrhovateľky, alebo súhlasné tvrdenie jej a poisteného o existencii príčinnej súvislosti medzi osobitnou povahou prevádzky a vzniknutou škodou, vyjadrené v správe o dopravnej nehode, bez predloženia ďalších dôkazov, ktoré tvrdené skutočnosti jednoznačne preukazujú. Zopakoval, že vodič vozidla, prevádzkou ktorého bola spôsobená škoda, nemôže jednoznačne potvrdiť alebo vyvrátiť vznik zodpovednosti za škodu, ako aj samotnú škodu v danom čase a mieste, keďže si nemôže byť vedomý odskočenia predmetu od vedeného vozidla, a teda nie je možné objektívne preukázať, že kameň, ktorý údajne poškodil čelné sklo vozidla navrhovateľky, bol vymrštený prevádzkou jeho motorového vozidla. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď H. L.Š., ktorá uviedla, že ju pán Š. D. pristavil, a povedal, že z jej vozidla odfrkla skalka, a tak spísali tlačivo o hlásení škody, a tiež, že jej povedal, že potrebuje čestné prehlásenie o tom, že bola vinníkom tejto nehody. Mal potom za to, že nebolo preukázané, že ku škode došlo v príčinnej súvislosti s vymrštením kameňa spod kolies motorového vozidla poistenej. Zastával názor, že v dôsledku neunesenia dôkazného bremena na strane navrhovateľky ako poškodenej je potrebné návrh zamietnuť ako nepreukázaný.

Navrhovateľka žiadala vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporcu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať jej trovy odvolacieho konania. Opätovne zdôraznila, že v posudzovanej veci ide o objektívnu zodpovednosť, a zavinené konanie sa nevyžaduje. S poukazom na vykonané dokazovanie považovala za nespochybniteľné, že súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým zisteniam, keďže z výpovedí svedkov D. K. L. vyplynulo, že k poškodeniu čelného skla vozidla navrhovateľky došlo práve odskočením kamienkov spod kolies vozidla svedkyne L., ktorá podľa jej výpovede jazdila pred vozidlom navrhovateľky, ktoré v tom čase viedol svedok D., pričom tento potvrdil, že pozoroval odskočenie kamienkov, ktoré spôsobili škodu na čelnom skle, ktoré popraskalo. Zdôraznila, že z výpovedí uvedených svedkov je zrejmé, že žiadne vozidlá nepredbiehali vozidlá p. L. a navrhovateľky, a že k vzniku škody došlo nimi opísaným a súdom prvého stupňa jednoznačne zisteným spôsobom. Nesúhlasila s tvrdením odporcu o neunesení dôkazného bremena, a zdôraznila, že nad všetky pochybnosti preukázala výpoveďami svedkov skutkový priebeh škodového deja. Poukázala tiež na to, že medzi účastníkmi škodovej udalosti nebola otázka priebehu skutkového deja ani otázka zodpovednosti za škodu sporná, o čom svedčí aj aj spísaný záznam o dopravnej nehode. Uviedla, že výpovede svedkov sú vo vzájomnej zhode a neodporujú si. Skutkový stav bol potom zistený správne, a k inému skutkovému záveru, ako k nemu dospel súd prvého stupňa, ani nebolo možné dospieť. Argumentáciu odporcu považovala za účelovú so snahou vyhnúť sa povinnosti poskytnúť poistné plnenie a nahradiť škodu spôsobenú jeho poisteným.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie odporcu podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch potvrdil, nakoľko je vecne správny, a keďže sa v celom rozsahu stotožnil i s jeho odôvodnením, v ďalšom naň poukazuje, a vyjadri sa len k odvolacím námietkam odporcu.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska navrhovateľkou uplatneného nároku, a jeho výsledky aj náležite v súlade s ust. § 132 O.s.p. zhodnotil, keď riadne zistil skutkový stav veci v zmysle ust. § 153 ods. 1 O.s.p. Vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ustanovenia § 4 ods. 1, 2 a 4 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a § 427 ods. 1 a 2, § 428, a § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák.. Svoje rozhodnutie tiež náležitým

spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Odôvodnil, z akého dôvodu vyhovel návrhu navrhovateľky, keď vysvetlil závery dokazovania, z ktorých vyvodil, že navrhovateľka uplatnený nárok na náhradu škody z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v žalovanej výške riadne preukázala. Správne tiež vyhodnotil, že v posudzovanej veci, keď ku škode na motorovom vozidle navrhovateľky došlo odmrštením kameňka spod kolies pred jej vozidlom jazdiaceho vozidla, išlo o okolnosť, ktorá má pôvod v prevádzke, a preto liberácia neprichádza do úvahy. Napokon, jeho právny záver je v súlade so stanoviskom občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cpj 5/2014 zo dňa 03.06.2014, podľa ktorého „Aj škoda spôsobená na čelnom skle motorového vozidla kameňom alebo iným predmetom vymršteným kolesom iného motorového vozidla je škodou, ktorá bola spôsobená okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke; zodpovednosti za túto škodu sa podľa § 428 veta prvá Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> nemožno zbaviť.“ S týmto stanoviskom a právnym záverom súdu prvého stupňa súhlasí aj odvolací súd. Všetky svoje závery, ako i právne posúdenie veci súd prvého stupňa aj dostatočným spôsobom odôvodnil.

So závermi, ku ktorým súd prvého stupňa vo svojom rozsudku dospel, sa odvolací súd stotožnil, a osobitne so záverom, že navrhovateľka v konaní svoje tvrdenia o tom, že jej vozidlo bolo dňa 14.06.2011 poškodené v dôsledku škodovej udalosti, keď na čelné sklo jej vozidla odletel z vozidla u odporcu poistenej K. L., jazdiaceho pred jej vozidlom, kameň, a poškodil čelné sklo, za výmenu ktorého zaplatila spol. Capricom s.r.o., žalovanú sumu 637,85 eur, riadne preukázala. Tento záver napadol odporca v odvolaní, keď namietal hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, a dožadoval sa ním zvoleného hodnotenia dôkazov, založenom na úvahe, že vykonané dôkazy (výsluchom svedkov a správou o škodovej udalosti) nepreukazujú zodpovednosť u neho poistenej za škodu navrhovateľky ani priebeh škodovej udalosti. Podľa ust. § 153 O.s.p. súd rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov a na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné. Zároveň podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Súd teda rozhoduje na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení účastníkov, a následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotí a dospeje k rozhodnutiu, čím sa súd prvého stupňa aj riadil. Odvolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí.

Ak teda navrhovateľka tvrdila, že odporca je povinný zaplatiť jej škodu vo výške uhradenej faktúry za výmenu čelného skla na jej vozidle, ktorá jej vznikla tým, že spod kolies vozidla u odporcu poistenej K. L., ktoré jazdilo pred jej vozidlom, bol odmrštený kameň, ktorý poškodil predné sklo jej vozidla, bolo jej povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Navrhovateľka si svoju dôkaznú povinnosť splnila, nakoľko v konaní bolo preukázané, že K. L. mala s odporcom uzatvorenú poistnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX pre poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, že dňa 24.06.2011 jazdila na predmetnom vozidle H. L. bezprostredne pred vozidlom navrhovateľky, ktoré viedol Š. D., a že spod kolies jej vozidla odfrkli skalky na čelné sklo vozidla navrhovateľky, čo bolo okrem výpovede oboch zúčastnených vodičov pred súdom preukázané aj hlásením o spôsobenej škode, ktoré spolu spísali ihneď po udalosti, že čelné sklo vozidla navrhovateľky bolo poškodené, čo v zápisnici z ohliadky zo dňa 27.06.2011 potvrdila spol. SLOVDEKRA, s.r.o., a že navrhovateľka zaplatila za výmenu čelného skla spoločnosti Capricom, s.r.o., dňa 29.07.2011 žalovanú sumu. K tomuto záveru dospel súd prvého stupňa po vyhodnotení dôkazov vykonaných v konaní, a odvolací súd zastáva rovnaký názor. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa považuje za potrebné uviesť, že jeho úvaha v prejednávanej veci nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočne zisteného skutkového stavu a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli dokazovaním zistené. Vyhodnotenia a závery súdu prvého stupňa boli v súlade s tým, čo bolo v konaní preukázané, a neboli v rozpore s formálnou logikou. Navyiac, výsledky hodnotenia dôkazov súd prvého stupňa zahrnul aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku a v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/>> dostatočne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, preukázané a z ktorých

dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava neurčuje ako má súd dôkazy hodnotiť, uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to tak, aby bola súčasne dodržaná právna úprava, formálna logika a aby rozhodnutie, respektíve jeho odôvodnenie, vychádzalo a opieralo sa o zistený skutkový stav, čo bolo v danom prípade splnené. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že navrhovateľka dôkazné bremeno uniesla, a odporca neprodukoval žiadne dôkazy, ktorými by skutočnosti navrhovateľkou tvrdené a preukázané vyvrátil. Možno potom uzavrieť, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci na základe vykonaného dokazovania zistil správne skutkový stav, a tento správne právne posúdil, a vo veci aj správne rozhodol.

Odvolací súd považuje v súvislosti s odvolacími námietkami odporcu za potrebné uviesť, že v posudzovanej veci bola podľa výpovedí svedkov situácia taká, že Š. D.E. jazdil na vozidle navrhovateľky bezprostredne za vozidlom poistenej u odporcu, ktoré viedla H. L., pričom spozoroval odfrknutie kamienkov spod kolies pred ním jazdiaceho vozidla a v bezprostrednej súvislosti s tým poškodenie čelného skla vozidla, na ktorom jazdil, na čo zareagoval zastavením pred ním jazdiaceho vozidla a upovedomením vodičky H. L. o tejto skutočnosti. Následne spoločne spísali hlásenie o škodovej udalosti, v ktorom obaja zhodne potvrdili jej priebeh. Spochybňovanie výpovedí svedkov bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď svedkov, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľkou a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí, o čo sa odporca v odvolaní snažil, ale nakoľko na svoje subjektívne tvrdenia nepredložil ani neoznačil žiadny dôkaz, odvolací súd sa s jeho argumentáciou nestotožnil. Dospel totiž k záveru, že odvolacie námietky odporcu vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami, a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Z uvedených dôvodov nezistil odvolací súd v postupe súdu prvého stupňa žiadne pochybenia. Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že ak súd prvého stupňa návrhu navrhovateľky (v rozhodujúcej časti) vyhovel, rozhodol správne.

Po preskúmaní výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 38 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 543,70 eur, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny. Nakoľko odporca ohľadom výroku, ktorým bol zaviazaný na zaplatenie náhrady trov konania a právneho zastúpenia, v odvolaní ničím neargumentoval, a nenamietal ani právne posúdenie ani výšku navrhovateľke priznaných trov, obmedzí sa odvolací súd len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa i v tejto časti. Ak o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p. pri úspechu navrhovateľky v konaní (neúspech mala len v nepatrnej časti), vec posúdil po právnej stránke správne, aplikoval aj správne zákonné ustanovenie, pričom výška priznaných trov je v súlade s výškou zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania a tiež v súlade s výškou navrhovateľkou účelne vynaložených trov na jej právne zastúpenie.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti o trovách konania ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov jej právneho zastúpenia v celkovej výške 59,87 eur za jeden úkon právnej služby v základnej sadzbe tarifnej odmeny vo výške 41,50 eur, vychádzajúc z hodnoty sporu v odvolacom konaní 637,85 eur podľa ust. § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, a to vyjadrenie k odvolaniu (ust. § 13a ods. 1 písm. c) cit. vyhl.), s režijným paušálom 8,39 eur podľa ust. § 16 ods. 3 cit. vyhlášky a 20 % DPH vo výške 9,98 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.